

Benelux-Bureau voor de
**Intellectuele
Eigendom**

BENELUX-BUREAU VOOR DE INTELLECTUELE EIGENDOM
DOORHALINGSBESLISSING
N° 3000217
van 13 januari 2022

Verzoeker: **Kamer van Koophandel (publiekrechtelijke rechtspersoon: ZBO)**
St.-Jacobusstraat 300
3511 BT Utrecht
Nederland

Gemachtigde: **Mr J. S. Bierens (Pels Rijcken advocaten)**
Bezuidenhoutseweg 57
2594 AC Den Haag
Nederland

tegen

Verweerder: **UBO B.V.**
Prof. J.H. Bavincklaan 7
1183 AT Amstelveen
Nederland

Gemachtigde: **Mr N.F. Barthel (Hoens & Souren advocaten)**
Postbus 7191
2701 AD Zoetermeer
Nederland

Bestreden merk: **Benelux inschrijving 1393760**

UBO

I. FEITEN EN PROCEDURE

A. Feiten

1. Op 27 maart 2020 diende verzoeker overeenkomstig artikel 2.30bis van het Benelux-Verdrag inzake de Intellectuele Eigendom (hierna: "BVIE") een vordering tot doorhaling in, op basis van de volgende absolute nietigheidsgronden:

- Het bestreden merk mist elk onderscheidend vermogen (artikel 2.2bis(1)(b) BVIE)
- Het bestreden merk is beschrijvend (artikel 2.2bis(1)(c) BVIE)
- Het bestreden merk is een gangbare aanduiding geworden (artikel 2.2bis(1)(d) BVIE)
- Het bestreden merk is misleidend (artikel 2.2bis(1)(g) BVIE)
- De aanvraag van het bestreden merk is te kwader trouw ingediend (artikel 2.2bis(2) BVIE)

2. De vordering tot doorhaling is gericht tegen Benelux inschrijving 1393760 van het woordmerk UBO, ingediend op 10 april 2019 en ingeschreven op 2 juli 2019 voor diensten in klasse 35.

3. De vordering is ingesteld tegen alle diensten van het betwiste merk.

4. De proceduretaal is het Nederlands.

B. Verloop van de procedure

5. De vordering tot doorhaling is ontvankelijk en door het Benelux-Bureau voor de Intellectuele Eigendom (hierna: "BBIE" of "Bureau") ter kennis gebracht van partijen op 11 juni 2020. In de loop van de administratieve fase van de procedure hebben beide partijen argumenten ingediend. De procedure verliep conform de daaraan gestelde eisen in het BVIE en het bijbehorende uitvoeringsreglement (hierna: "UR"). De administratieve fase is afgerond op 5 augustus 2020.

II. ARGUMENTEN

A. Argumenten verzoeker

6. Verzoeker licht toe dat de aanduiding UBO staat voor 'ultimate beneficial owner', een term die zowel voluit als afgekort wordt gebruikt om de (uiteindelijk) belanghebbende(n) van een onderneming of rechtspersoon aan te duiden. Het gebruik van deze term vindt zowel binnen de Benelux als daarbuiten al jarenlang op grote schaal plaats, zo stelt verzoeker, die ter illustratie daarvan een groot aantal van internet afkomstige documenten heeft bijgevoegd. De term is de laatste jaren nadrukkelijker op de voorgrond gekomen als gevolg van Europese regelgeving die lidstaten verplicht om een register op te zetten dat transparant maakt wie de uiteindelijke belanghebbende/UBO achter een onderneming of rechtspersoon is. Het wetsvoorstel om deze Europese regelgeving te implementeren ligt in Nederland voor bij de Eerste Kamer en vanaf de inwerkingtreding zal de KVK (verzoeker) de wettelijke taak hebben om (naast het handelsregister ook) een 'UBO-register' te voeren en bij te houden.

7. Verweerder heeft, zo stelt verzoeker, in aanloop naar de introductie van het UBO-register, zijn handelsnaam gewijzigd (van Ninivé Holding B.V. in UBO B.V.) en op 2 juli 2019 de betwiste inschrijving van het woordmerk UBO verricht. Verweerder gebruikt dit merk volgens de informatie op zijn website, waarvan verzoeker een afschrift bijvoegt, voor adviesdiensten met betrekking tot de vraag wie binnen een organisatie de 'UBO' is. Verzoeker meent op verschillende gronden (supra, punt 1) dat het merk nietig is en moet worden doorgehaald.

8. Ter onderbouwing van de eerste drie ingeroepen nietigheidsgronden stelt verzoeker dat de aanduiding UBO een generieke betekenis heeft (supra, punt 6) en dat deze in het normale taalgebruik of in het bonafide en gevestigd handelsverkeer gebruikelijk is geworden, met name in de kringen waarin de diensten worden aangeboden. UBO duidt een kenmerk van de onder het merk aangeboden diensten aan en is met andere woorden beschrijvend; dergelijke tekens moeten door iedereen vrij gebruikt kunnen worden en het algemeen belang verzet zich ertegen dat één onderneming er een monopolie op zou verkrijgen. Als gevolg van het beschrijvende en gebruikelijke karakter mist het teken (tevens) onderscheidend vermogen; het stelt het publiek niet in staat om de diensten als afkomstig van een bepaalde onderneming te identificeren. Verzoeker meent, kortom, dat het merk nietig is op grond van de artikelen 2.2bis, lid 1, sub b, c en d BVIE.

9. Verzoeker stelt verder dat het merk tot misleiding van het publiek kan leiden omtrent aard, herkomst, kwaliteit of andere kenmerken van de diensten (artikel 2.2bis, lid 1, sub g BVIE). Het publiek kan ten onrechte een verband leggen tussen verweerder als houder van het woordmerk UBO en KVK als bij wet aangewezen partij voor het beheren van het centrale UBO-register, en er wordt ten onrechte het beeld gecreëerd dat de diensten van verweerder met instemming van KVK/de overheid plaatsvinden. Dit doet afbreuk aan de door de (Europese en nationale) wetgever met de aan de KVK gegeven wettelijke taak nagestreefde rechtszekerheid en zorgt ook voor gevaar op misleiding naar de toekomst toe, omdat KVK in de huidige situatie geen controle heeft over het merk.

10. Verzoeker stelt tenslotte dat de aanvraag om inschrijving van het merk te kwader trouw is ingediend (artikel 2.2bis, lid 2 BVIE). Hij stelt hiertoe, onder verwijzing naar een brief van (de advocaat van) verweerder, waarvan hij een afschrift bijvoegt, dat deze heeft aangegeven al langere tijd met het concept van de *ultimate beneficial owner* bekend te zijn en weet dat deze term in ieder geval binnen de volledige trustbranche al langere tijd bekend is. Ondanks deze wetenschap probeert verweerder nu deze generieke aanduiding te monopoliseren, zo stelt verzoeker. Verzoeker wijst er bovendien op dat verweerder in dezelfde brief heeft aangegeven er niet voor terug te deinzen het merk aan de KVK tegen te werpen. Deze dreiging vormt voor verzoeker een probleem, omdat dit de KVK kan beletten in de uitvoering van zijn wettelijke taak. Verzoeker meent dat het te kwader trouw is om, in de wetenschap dat een term al jarenlang gebruikt wordt, in aanloop naar de introductie van een wettelijk UBO-register, tot registratie over te gaan.

11. Verzoeker verzoekt het BBIE om het bestreden merk nietig te verklaren en door te halen voor alle, althans voor een deel, van de geregistreerde diensten.

B. Argumenten verweerder

12. Verweerder merkt om te beginnen op dat de stellingen van verzoeker niets meer zijn dan het verhullen van de ware aard van het geschil tussen partijen, waarbij het doel van de KVK is het elimineren van concurrentie, alle middelen rechtens, hetgeen naar mening van verweerder misbruik van recht vormt.

13. Er is volgens verweerder geen sprake van misleiding noch van kwade trouw. Verweerder merkt op dat de stelplicht en bewijslast aan de zijde van verzoeker ligt, maar dat hij toch nadere uitleg zal geven.

14. Verweerder licht toe dat zijn bestuurder, en overigens de gehele trustbranche, voordat de KVK of de politiek beleid maakte over een database voor uiteindelijk belanghebbenden (de term UBO komt in het wetsvoorstel niet voor) in het kader van de strijd tegen witwassen en het financieren van terroristische organisaties, al doende was om van elke vennootschappelijke structuur, vallend onder de trustwetgeving, de uiteindelijk belanghebbenden in kaart te brengen. De diensten van UBO B.V. liggen dan ook in het verlengde van de diensten die deze bestuurder al decennia verleent. Als er een partij is die 'profiteert' van de strenger wordende wetgeving, dan is het volgens verweerder de KVK, die een nieuw aanvullend verdienmodel in de schoot geworpen krijgt. Het is volgens verweerder aannemelijk dat de KVK zich niet zal beperken tot het beheren van het UBO-register, maar ook aanvullende diensten zal gaan aanbieden en zich dan als directe concurrent van UBO B.V. op de markt gaat begeven. De KVK, die volgens verweerder als onderneming kan worden gedefinieerd, maakt zich dan schuldig aan oneerlijke concurrentie. Zolang de KVK zich beperkt tot zijn wettelijke taak, hoeft er echter geen verwarringsgevaar te bestaan.

15. Verweerder stelt dat er geen sprake is van misleiding of het creëren van een niet met de werkelijkheid strokend imago en er ook geen verwarringsgevaar is. Verweerder stelt de uiteindelijk belanghebbenden binnen een onderneming vast en de naam UBO B.V. weerspiegelt de activiteiten van de onderneming. Verweerder en de KVK richten zich binnen de sector dienstverlening op een ander segment; UBO B.V. op het vaststellen van UBO's en het UBO-register om inzage te geven in het UBO-register tegen een vergoeding. Het is volgens verweerder niet de bedoeling van UBO B.V. om mee te liften op de naamsbekendheid van het UBO-register. Verweerder wil niet meer en niet minder dan met de merkregistratie zijn eigen belang binnen de branche en de compliance dienstverlening beschermen.

16. Ook is er volgens verweerder geen sprake van kwade trouw, in de zin dat hij de aanvraag tot inschrijving van dat merk niet heeft ingediend om op een eerlijke wijze deel te nemen aan de mededinging, maar met het oogmerk afbreuk te doen aan de belangen van de KVK op een wijze die niet strookt met de eerlijke gebruiken of met het oogmerk – zelfs zonder een derde in het bijzonder te viseren – een uitsluitend recht te verkrijgen voor andere doeleinden dan die welke vallen onder de functies van een merk, met name de wezenlijke functie van herkomstaanduiding. Het is weliswaar zo dat verweerder weet of behoort te weten dat er een UBO-register komt, maar de bestuurder van verweerder biedt via zijn trustkantoor deze dienst al veel langer aan dan dat er bekend is gemaakt dat er een UBO-register zou komen. Het enkel weten dat een derde een gelijksoortig teken gaat voeren, volstaat niet als bewijs om de kwade trouw van de aanvrager aan te nemen, zo stelt verweerder. Verweerder heeft ook niet het oogmerk om de KVK het verdere gebruik van het merk te beletten en het UBO-register tegen te werken, maar streeft een legitiem doel na om zijn eigen belangen te beschermen. Verweerder merkt verder op dat hij het woordmerk ook daadwerkelijk gebruikt voor zijn activiteiten en dat hij open staat om het gesprek aan te gaan en tot een oplossing te komen die voor beide partijen acceptabel is. De KVK wil echter niet samenwerken, maar wil volledige controle en duldt geen concurrentie, zo stelt verweerder. Daarmee maakt de KVK misbruik van recht, waardoor verweerder stelt aanmerkelijke schade te lijden.

17. Verweerder stelt, tenslotte, dat de in artikel 2.2bis, lid 1, sub b, c en d BVIE bedoelde gronden niet van toepassing zijn. UBO is niet uitsluitend beschrijvend en mist niet elk onderscheidend vermogen, zo stelt verweerder, die in dit verband verwijst naar het KINDER-arrest. Verweerder merkt op dat UBO geen gangbaar gebruikt woord is zoals 'koffie', 'thee', 'jam' of 'tandpasta' en dat 90% van de Nederlandse en Europese bevolking hiermee niets heeft te maken en dus geen idee heeft wat deze dienstverlening inhoudt. Het merk UBO is volgens verweerder meer dan een benaming, het is een concept binnen de financiële dienstverlening en zeer zeker onderscheidend. Onderscheidend vermogen moet, zo meent verweerder, veelal ook worden gezien in het licht van verwarringsgevaar. Daarvan kan geen sprake zijn, gezien zuiver juridische taakverdeling tussen de KVK, die een UBO-register moet gaan bijhouden en geen commercieel belang behoort na te streven, terwijl dat voor UBO B.V. nu juist wel een cruciaal punt is. Verweerder merkt nog op dat de stelling van verzoeker een tegenstrijdigheid bevat, omdat de KVK het merk aanvankelijk kennelijk onderscheidend en belangrijk genoeg vond om de overdracht ervan te eisen, terwijl verzoeker nu een doorhalingsprocedure voert met als grond dat het merk geen onderscheidend vermogen heeft.

18. Verweerder concludeert dat de KVK geen belanghebbende is en dat het verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard. De KVK heeft in de uitoefening van zijn wettelijke taken, niet zijnde commerciële doelen, geen enkele hinder van de activiteiten van UBO B.V. en dus formeel juridisch geen belang bij deze procedure. Pas op het moment dat de KVK ook dienstverlening gaat aanbieden die gelijksoortig is aan die van UBO B.V., zal de KVK hinder krijgen van UBO B.V. De combinatie van merk en handelsnaam levert via de nieuwe media en de zoekmachines een krachtig potentieel op, wat ertoe leidt dat UBO B.V. de concurrentie aan kan gaan met de KVK. De KVK wil volgens verweerder de concurrentie uitschakelen en treedt niet op namens het algemeen belang, maar uit zuiver eigenbelang en daar is deze doorhalingsprocedure niet voor bedoeld.

III. BESLISSING

A.1 Juridisch kader - algemeen

19. Overeenkomstig artikel 2.30bis, lid 1, sub a BVIE kan een vordering tot nietigverklaring bij het Bureau worden ingesteld op grond van de in artikel 2.2bis bedoelde absolute nietigheidsgronden.

20. Uit de rechtspraak volgt dat de relevante datum voor het onderzoek, in het kader van een verzoek tot nietigverklaring op grond van artikel 2.30bis, lid 1, sub a BVIE, wanneer dit gebaseerd is op de in artikel 2.2bis BVIE bedoelde gronden, de datum is van de aanvraag tot inschrijving (zie naar analogie HvJEU, *Flugbörse*, 23 april 2010, C-332/09 P, ECLI:EU:C:2010:225). De Nederlandse Hoge Raad oordeelde dat bij gebrek aan overgangsbepalingen voor de beoordeling van het onderscheidend vermogen van een ingeschreven merk de feitelijke situatie ten tijde van het depot in aanmerking moet worden genomen, doch met toepassing van het recht zoals dat op het moment van de beoordeling geldt (HR 20 januari 2012, *Bach Flower remedies*, ECLI:NL:HR:2012:BU7244).

21. Uitgangspunt in deze procedure is dat het bestreden merk een vermoeden van geldigheid geniet (GEU, *Castel*, T-320/10, 13 september 2013, ECLI:EU:T:2013:424). Hierbij geldt het beginsel van hoor- en wederhoor (artikel 2.30ter, lid 1 BVIE) en blijft het onderzoek beperkt tot de door partijen aangevoerde argumenten, feiten en bewijsmiddelen (regel 1.37 jo. 1.21 UR).

A.2. Met betrekking tot artikel 2.2bis, lid 1, sub c BVIE – beschrijvende merken

22. Ingevolge artikel 2.2bis, lid 1, sub c BVIE worden merken die uitsluitend bestaan uit tekens of benamingen die in de handel kunnen dienen tot aanduiding van soort, hoedanigheid, hoeveelheid, bestemming, waarde, plaats van herkomst of tijdstip van vervaardiging van de waren of van verrichting van de dienst of andere kenmerken van de waren of diensten, niet ingeschreven of kunnen zij, indien ingeschreven, nietig worden verklaard. Deze grond wordt vaak samengevat als "beschrijvende merken".

23. Volgens vaste rechtspraak wordt met het verbod op inschrijving van beschrijvende merken een doel van algemeen belang nagestreefd, inhoudend dat dergelijke tekens of benamingen door eenieder vrij moeten kunnen worden gebruikt. Deze bepaling belet derhalve dat die tekens of benamingen op grond van hun inschrijving als merk aan een enkele onderneming worden voorbehouden (HvJEU, Doublemint, 23 oktober 2003, C-191/01 P, ECLI:EU:C:2003:579; Chiemsee, 4 mei 1999, C-108/97 en C-190/97, ECLI:EU:C:1999:230 en Linde e.a., 8 april 2003, C-53/01 tot C-55/01, ECLI:EU:C:2003:206).

24. Voor de toepasselijkheid van artikel 2.2bis, lid 1, sub c BVIE is niet vereist dat het teken "uitsluitend beschrijvend" is, zoals verweerder met zijn verwijzing naar het KINDER-arrest¹ lijkt te suggereren. Deze uitspraak dateert van ruim 40 jaar geleden, betrof de uitleg van een bepaling die inmiddels meermalen (als gevolg van Europese harmonisering) is gewijzigd en is dus achterhaald. Zoals uit de huidige formulering van de bepaling blijkt, is deze van toepassing op tekens of benamingen die *kunnen* dienen tot aanduiding van (kenmerken van) de waren of diensten in kwestie (HvJEU, Doublemint, reeds genoemd, Postkantoor, 12 februari 2004, C-363/99, ECLI:EU:C:2004:86, Biomild, 12 februari 2004, C-265/00, ECLI:EU:C:2004:87). In recentere rechtspraak is door het Benelux-Gerechtshof gepreciseerd dat niet is vereist dat het relevante publiek 'onmiddellijk en zonder verder nadenken' een beschrijving van een van de kenmerken van de betrokken waren of diensten in het teken herkent (BenGH, Pet's Budget, 16 juni 2020, C-2019/6).

25. Voor de toepasselijkheid van de in artikel 2.2bis, lid 1, sub c BVIE bedoelde absolute nietigheidsgrond is dus enkel vereist dat het gaat om een merk dat in de handel kan dienen om een kenmerk van de waren of diensten waarvoor het is ingeschreven aan te duiden. Dit moet enerzijds worden beoordeeld in relatie tot de waren of diensten en anderzijds in relatie tot de perceptie ervan door het relevante publiek, dat bestaat uit de normaal geïnformeerde en redelijk omzichtige en oplettende gemiddelde consument van die waren of diensten (HvJEU, Postkantoor, reeds genoemd).

26. De vordering tot doorhaling betreft (primair) alle diensten van het betwiste merk. De diensten waarvoor het betwiste merk is geregistreerd zijn de volgende:

Klasse 35: Management consultancy; Zakelijke consultancy; Consultancy inzake bedrijfsleiding; Zakelijk onderzoek consultancy; Bedrijfsorganisatorische consultancy en advisering; Diensten op het gebied van zakelijke consultancy.

27. Het gaat om zakelijke dienstverlening, zodat het in aanmerking te nemen publiek niet de gewone consument betreft, maar (normaal geïnformeerde en redelijk omzichtige en oplettende) professionals in het bedrijfsleven.

28. Het bestreden merk is een woordmerk dat bestaat uit drie letters: UBO.

¹ Benelux-Gerechtshof 19 januari 1981, zaak A 80/3 (NJ 1981, 294).

29. Verzoeker stelt dat de aanduiding UBO staat voor 'ultimate beneficial owner' en dat deze term wordt gebruikt om de (uiteindelijk) belanghebbende(n) van een onderneming of rechtspersoon aan te duiden. Uit de door verzoeker overgelegde stukken (supra, punt 6), blijkt duidelijk dat dit het geval is en dat de term al jarenlang, in elk geval ruim voor de datum van aanvraag van het betwiste merk, in deze betekenis binnen de Benelux, in elk geval zowel in Nederland als in België, in deze betekenis wordt gebezigd.

30. Nog los van het feit dat genoemde betekenis door verzoeker genoegzaam wordt aangetoond, geldt dat door verweerder niet wordt betwist dat UBO staat voor 'ultimate beneficial owner', zodat dit als vaststaand tussen partijen heeft te gelden en het Bureau daar dus van uit moet gaan (zie supra, punt 21). Dat, zoals verweerder stelt (supra, punt 17), een groot deel van de bevolking deze betekenis niet zou kennen omdat het hiermee niets te maken heeft, doet niet ter zake. Er moet immers niet worden uitgegaan van de perceptie van de gehele bevolking, maar van die van het in aanmerkend publiek voor de diensten in kwestie (supra, punten 25 en 27).

31. Uit de stellingen van partijen blijkt voorts dat het woord UBO kan dienen om een kenmerk aan te duiden van de diensten waarvoor het merk is geregistreerd. Verweerder betwist dit niet. Sterker nog, verweerder licht met zoveel woorden toe dat zijn dienstverlening gericht is op het vaststellen van UBO's oftewel de uiteindelijk belanghebbenden binnen een onderneming en dat de naam UBO B.V. zijn activiteiten weerspiegelt (supra, punt 15).

32. Daarmee staat dus niet alleen de betekenis van het woord UBO, maar ook het beschrijvende karakter ervan voor de diensten waarvoor het is geregistreerd, vast, hetgeen tot de conclusie leidt dat de in artikel 2.2bis, lid 1, sub c BVIE bedoelde absolute nietigheidgrond van toepassing is.

A.2 Met betrekking tot de overige ingeroepen nietigheidsgonden

33. Nu is vastgesteld dat het merk beschrijvend is, geldt volgens vaste rechtspraak tevens dat het geen onderscheidend vermogen heeft (HvJEU, Postkantoor, reeds genoemd). Daarmee staat vast dat de in artikel 2.2bis, lid 1, sub b BVIE bedoelde absolute nietigheidgrond eveneens van toepassing is.

34. Voor wat betreft de overige ingeroepen nietigheidsgonden geldt dat deze niet tot een ruimere toewijzing kunnen leiden, zodat het Bureau, overeenkomstig regel 1.31, lid 1, sub i UR, daarover geen beslissing zal nemen.

B. Overige factoren

35. Verweerder stelt (supra, punten 17 en 18) dat verzoeker geen belanghebbende is en dat zijn stelling dat het merk niet onderscheidend zou zijn een tegenstrijdigheid bevat omdat verzoeker aanvankelijk om overdracht heeft gevraagd en het merk dus kennelijk onderscheidend vond terwijl hij nu om doorhaling vraagt (onder meer) omdat het dat niet zou zijn. In dit verband zij eraan herinnerd dat een vordering tot doorhaling op absolute nietigheidsgonden overeenkomstig artikel 2.30bis, lid 1, sub a BVIE kan worden ingediend door 'iedere natuurlijke of rechtspersoon' en dat geenszins vereist is dat deze een belang aantoonst (HvJEU, Color Edition, 25 februari 2010, C-408/08 P, ECLI:EU:C:2010:92). Verder staat vast dat verzoeker de nietigheid op grond van artikel 2.2bis, lid 1, sub b en c BVIE genoegzaam heeft aangetoond; of hij daarover ooit een andere mening zou hebben gehad, doet in deze procedure niet ter zake.

36. Uit de stellingen van partijen spreekt dat zij een verschil van mening hebben dat meer omvat, of eigenlijk vooral betrekking heeft op andere zaken, dan de vraag of UBO wel of niet een geldig merk is. Dat laatste is echter de enige vraag waarover het Bureau, op basis van hetgeen partijen daarover aanvoeren, een beslissing kan nemen. Voor zover partijen (over en weer) menen dat er sprake zou zijn van ongeoorloofd of onrechtmatig handelen, zij benadrukt dat het niet tot de taken en bevoegdheden van het Bureau behoort om daarover uitspraak te doen.

C. Conclusie

37. Het Bureau concludeert dat het betwiste merk nietig is op grond van artikel 2.2bis, lid 1, sub b en c BVIE.

38. Aangezien de vordering tot doorhaling reeds slaagt op deze gronden, behoeven de andere ingeroepen gronden, overeenkomstig regel 1.31, lid 1, sub i UR, geen verdere behandeling.

IV. BESLUIT

39. De vordering tot doorhaling met nummer 3000217 wordt toegewezen.

40. Benelux merkinschrijving met nummer 1393760 wordt doorgehaald voor alle diensten.

41. De verweerder is 1.420 euro verschuldigd aan verzoeker op grond van artikel 2.30ter, lid 5 BVIE juncto regel 1.44, lid 2 UR, aangezien de doorhalingsvordering geheel wordt toegewezen. Deze beslissing vormt executoriale titel op grond van artikel 2.30ter, lid 5 BVIE.

Den Haag, 13 januari 2022

Pieter Veeze
(rapporteur)

Tineke van Hoey

Camille Janssen

Administratieve behandelaar: Diter Wuytens